

25.

Ranní světlo padalo do pokoje skrz spleť popínavých rostlin na okně a vrhalo zvlněné stíny na zeď vedle Florence. Pohlédla na hodinky. Lehce po osmé. Sundala nohy z postele a položila chodidla na studenou terakotovou podlahu.

Amina jim prostřela k snídani dole na terase. V košíčku zakrytém čistou utěrkou byly čerstvě upečené briošky. V keramické misce leželo orosené máslo a tři druhy marmelády. Sklenice s medem tak hustým, že v něm stála dřevěná lžice. Misky s datlemi, mandlemi, semínky granátových jablek a plátky pomeranče bez semínek a k tomu tři džbány různých džusů.

Florence se posadila a vyděsila přitom maličkého ptáčka připomínajícího vrabčáka, který kloval do košíku s pečivem. Zatřepotal křídly a odletěl na židli poblíž.

„Promiň, prcku,“ řekla a hodila mu kousek briošky. Odněkud se jí vybavilo, že ptačí peří váží víc než ptačí kostra.

Chvilí poté přišla dolů i Helen. Ve dveřích se zastavila a obrátila tvář k slunci.

„Bože, to je příjemné,“ řekla.

Jedly pomalu a moc toho nenamluvaly. Obě měly lehkou kocovinu. Po snídani šla Florence do obývacího pokoje a zkontrolovala na notebooku e-maily.

„Máte novou zprávu od Grety,“ zavolala ven na Helen, která pořád seděla na terase, kouřila cigaretu a hleděla do dálky.

„Co píše?“ zeptala se, aniž by otočila hlavu.

„Doufá, že se cesta vydařila, bla, bla, bla, a chce s vámi o něčem mluvit, až budete mít vteřinku.“

„O čem?“

„To nepíše. Jenom abyste jí zavolala.“

„Dobře.“

„Mám odepsat?“

„Ale ne. Já jí pak zavolám.“

Florence se přihlásila na svůj e-mail. Přišla jí jenom jedna zpráva. Od matky. Rychle ji přešla očima. Zachytila slovo *zrada* a pak okno zavřela.

Kolem desáté vyrazily do města. Před dveřmi Helen opět podala všechny své věci Florence.

„Berete si s sebou pas?“ zeptala se Florence.

„Životní lekce: V cizině u sebe vždy mějte pas. Nikdy nevíte, co se může stát. Kromě toho té ženské nevěřím.“

„Amině?“ zeptala se Florence se smíchem. „Ale no tak.“

„Nepleťte si naivitu se soucitem. Mám na mysli vás. Nic o ní nevíte.“

Florence obrátila oči v sloup, ale i tak se neochotně vrátila do pokoje a vzala si pas.

Město Semat leželo patnáct minut jízdy od vily v opačném směru, než přijely. Město se choulilo na kopci nad pobřežím a obklopovaly ho hradby stejné barvy jako okolní písčné pláže. Zdi pomáhaly město chránit před prudkými náporů větru, který prudce bičoval zpěněné vlny na hladině. Uvnitř mětiny jezdilo jen pár aut a oproti jasně modrému nebi vystupovaly obrysy změní bílých budov. Město založili v prvním století Berberů a v následujících letech jej postupně okupovali Římané, Portugalci a Francouzi. Turistické průvodce město nazývaly rybářskou vesnicí, ale ekonomika tu dnes závisela převážně na turismu a město se muselo spokojit s návštěvníky, které neuložily známější a oblíbenější přímořské resorty Essaouira a Agadir.